

че ме чакашъ. На едно мѣсто се спънахъ и паднахъ въ снѣга. Хората взеха да се смѣятъ. Азъ се наведохъ и какво да видя, вжглища! Две голѣми буци, едвамъ ги донесохъ. Сега ти виждашъ, дѣдо, че и азъ мога да помагамъ!

— Виждамъ, дѣдовото, виждамъ и много се радвамъ. Отнеси вжглищата въ бараката, па ела да обѣдваме, трѣбва много да си огладнѣлъ.

— Много!

Слави посвирна съ уста и изнесе чувалчето.

А дѣдо Стаменъ го изпрати съ погледъ пълненъ съ обичъ и тжга и тихичко пошепна:

— Господъ да те закриля, сине. Нѣмамъ какво да ти оставя, освенъ бравата и празния чувалъ. но азъ знаа, че при нужда ти ще умѣешъ добре да си служишъ съ тѣхъ, затова ще умра по-спокойно.

